

Pastorační konference plzeňské diecéze 8. května 2002

Příspěvek zástupce sokolovského vikariátu P. Jiřího Majkova SJ

To co řeknu nebude nic nového, protože ono ani nic nového říci nelze.

Myslím si, že základním kamenem jakéhokoli dialogu mezi lidmi, je úcta vůči tomu, s kým chci vést dialog, a zároveň v nemenší míře úcta vůči názorům a postojům, které jsem ze svého postavení povinen hájit. Chci-li tedy vést dialog s laikem jako kněz, pak plně respektuji jeho postavení ve společnosti, nicméně jsem si vědom postavení svého.

Dnešní krize dialogu, chceme-li ji vidět, je často krizí identity. Nebot' ani kněz ani laik při dialogu často nenaplnují své vlastní poslání a snaží se "hovořit ústy toho druhého". A tak sice už nemáme jako jsem to četl v Duchovních pastýřích padesátých let kněze - traktoristy, kněze včelaře, kněze - mičurince, zato však máme kněze - psychology, kněze - managery, kněze - snad i presidenty. Naproti tomu nám často chybí laik - dobrý otec rodiny, laik - dobrý učitel, laik křesťanský politik, máme však laiky- teology (jak to zní paradoxně), laiky - pastoralisty, laiky liturgy.

Hledáme dnes stále nové cesty evangelizace vhodné pro dnešní společnost, je však potřeba za každou cenu se dnešní postmoderní společnosti přizpůsobovat? Lidé povolání k víře hledají jistotu evangelia a taje dána dvoutisíciletou tradicí.

Encykliky papežů počínaje Lvem XIII. zdůrazňovaly stejnou měrou proti kapitalismu, fašismu i komunismu určitou stavovskou strukturu společnosti. Ne kasty, ale nositele odpovědnosti za svůj úkol. A tak kněz by měl zůstat knězem Kristovým aniž bych chtěl odsuzovat jeho záliby, či schopnosti, a nestydět se za to ani na veřejnosti, tím méně v médiích. Stejně tak laik by měl naplňovat na prvním místě své společenské poslání, nestydět se za svou víru a vychovávat v ní poctivě i své děti. Všichni jsme údy jednoho Mystického Kristova Těla, leč každý jiný avšak každý za onu svou součást plně odpovědný - před Bohem, před Církví, před společností. Jestliže tedy pastýř poctivě a horlivě naplňuje své poslání a laik s nemenší horlivostí své, pak nemůže dojít ke krizi ale naopak k onomu přátelskému vztahu ze kterého pak vzniká mnoho dobrého pro Církev. Tento přátelský vztah by se pak měl v plnosti projevit plnou účastí na svátostech.

Dnešní krize svátostí kněžství a manželství mají stejné, výše uvedené kořeny a v mnohém jsou také důsledkem nedostatečnosti sebereflexe před Bohem ve svátosti smíření. Tam, kde je dostatek dobrých křesťanských rodin, tam je i dostatek kněžských povolání (i když Bůh si i z kamenů může udělat své syny).

Jedna z dalších příčin nedostatku kněžských a řeholních povolání je rovněž částečná "klerikalizace" laiků i když zatím vynucená dobou a relativním nedostatkem kněží. Jestliže však mladý člověk zjistí, že tu či onu činnost i kultovní lze plnit stejnou měrou aniž by se musel vzdávat sexuálního vztahu, pak zvolí tuto jednodušší cestu "pastorační asistence" od rozhodně osobně těžší a společensky dnes méně hodnocené cesty kněze, či dokonce řeholníka.

Jak vidíme je v naší diecézi co řešit. Máme-li si psát vzájemné dopisy, pak bych chtěl laikům vzkázat, naplňujte svá poslání a modlete se za kněze a za kněžská a řeholní povolání stejně tak jako my se modlíme za dobré křesťanské rodiny.

Na závěr bych chtěl říci, že vše podstatné k dnešnímu tématu pro kněze řekl ve své homilii Otec biskup na Zelený čtvrtek, jako Pastýř svého stáda by snad něco podobného mohl říci i laikům.

Se schválením vikáře P. Petra Fořta a v souladu s kněžirni vikariátu vypracoval P. Jiří Majkov SJ